

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. V. Quo apparatu Rex gloriæ venerit ad nos, ut esset nobis Legatus
Pacis & Reconciliationis cum Deo Patre suo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Solvendi glaciem meam? Aufer ergo à me cor hoc lapideum, & da mihi cor carneum, quod sentiat amorem tuum, alias habere cor nolim. O si saltem me hac donares gratia, incessanter cogitandi de hoc, & continuò ma-

gis magisque amabilem hanc penetrandi veritatem! sed frustra de hoc cogitavero, cum comprehensurus sim nunquam. Abyssus hic est, ubi se quis perdat, necesse est.

ARGUMENTUM.

Quò apparatu Rex gloriæ venerit ad nos, ut esset nobis Legatus pacis & reconciliationis cum DEO Patre suo.

ARTICULUS V.

NON totum hoc est, profertur bonus noster Ecclesiasticus, vidisse, quòd consilium hoc DEI, de dando nobis Filio suo unigenito, prodigium sit incomprehensibile tum Angelis, tum hominibus. Sed modus id exequendi tam est admirabilis, ut terrore percellat & attonitum reddat omnem animum idipsum seriò considerantem. O quantum cogitationes DEI attolluntur supra cogitationes hominum! Ecce tibi tria, quæ excedunt omnem admirationem.

humiliationum, sui obtineant indulgentiam ac veniam criminis. Et nos videmus hic contrarium. Supremus cœlorum Monarcha est, qui offensus est à parvis terræ hominibus; & faciendo ipse, quod faciendum illis incumberet, mittit ipsis Legatum ad postulandam ab illis pacem, instantèrque efflagitandum ipsos, ut se secum reconciliare velint, offerendò ipsis, quod facere velit suas superabundare gratias, ubi ipsorum superabundaverunt delicta. Quis comprehendere hoc valeat?

Secundò Monarchæ nunquam mittunt Legatos, nisi ad capita coronata & potestates supremas. Ast si insinuare & manifestare velint abjectæ vel mediocri conditionis personis voluntates suas, non nisi servorum suorum minimum destinant ad illas. Sed ecce hic tibi rem prorsus

Princeps offensus postulat hic pacem à rebellibus, ipsorumque amicitiam, Inprimis, quando subditi insolenter rebellârunt, imperiumque Principis detrectandò, illius incurrerunt indignationem, si obtinere velint remissionem, & recuperare ipsius gratiam, ipsorum est, requirere illum, mittere ipsi mediatores, qui pacem urgeant, ipsisque vi precum &

Supremus Monarcha mittit Filium suum unigenitum seu Legatum ad inimicos suos.

sus stupendam. Majestas magni DEI viventis, qui est Monarcharum Monarcha, mittit ad peccatorem, creaturarum despectissimum, Legatum adeo honoratum, tantaque insignitum eminentiâ, quasi negotium conficiendum haberet cum DEO sibi æquali. Et quando negotiandum sibi fuisset cum alia quadam persona divina, nobiliorem illi mittere non potuisset Legatum, quam illum, quem mittere tibi voluit.

Nonne habuit penes se tot milliones Angelorum, qui aulae suae coelestis sunt principes? Nonne habuit tot veteris Testamenti Patriarchas & Prophetas? Nonne habuit tot Apostolos totque Sanctos in Ecclesia sua Heroës? Nonne abunde sat erat, si novissimum misisset hominum? Absque dubio sat erat. Sed ex altissimo consilio, quo nobis demonstratur, quam habeat legationem hanc cordi, quamque ardentem desideret, ut felicem juxta vota sua fortiatu eventum, non concredidit hanc uni ex creaturis suis, sed mandatum ipsius dedit proprio Filio suo, unicum pignus suum, suum voluit esse Legatum. Et quis unquam audivit, quempiam Monarcham ceu Legatum misisse unicum, quem habebat, Filium? Verum est, inauditum est hoc, non nisi DEI solius est, cujus

consilia tam stupenda sunt, ut omnes nostras consumdant cogitationes.

Tertio quandò Principes quempiam mittunt ceu Legatum, volunt, ut magno se instruat apparatu, ingentem ac magnificentum post se trahat comitatum, ut, quantum fieri poterit, ad regium accedat splendorem & pompam, sicque principalis sui honorem dignè conservet & Majestatem. Sed ecce DEI ordinatio prorsus contrarium tenet. Quando supremus hic mundi Monarcha Filium suum unigenitum ceu Legatum mittit ad homines, qui despectissimi sunt peccatores, non dicit illi: Indue te gloriâ & honore, accinge te fortitudine & virtute, vade ut omnipotens, talemque te exhibe, qualis es: assume tecum legiones Angelorum, Principibus curiae coelestis tuum stipato, ut agnoscaris ab omnibus, & debito afficiaris honore.

E contrario exui vult ipsum DEUS omni Majestatis suae splendore, nobis Filium suum unicum ceu Legatum, absque apparatu, quam illi seriarum manarum velut unus ex nobis, velutque alius consideraretur homo. Vult ipsum esse solum, suum in mundum adornare introitum non duntaxat absque ulla pompa, sed ratione quadam despectissima, ingrediendò illuc per vile

vile quoddam & abjectum stabulum in medio tenebrarum noctis longissimæ, & in universali silentio rerum: vult insuper comparere ipsum pauperem, abjectum, contemptum, & velut hominum novissimum: unico vult verbo, ut non respiciat nec dignitatem suam infinitam, nec supremam ingentis Monarchæ se mittentis Majestatem, nec negotii, quod tractaturus erat, amplitudinem & eminentiam, conservationem nimirum & augmentum honoris & gloriæ DEI Patris sui. Sed vult, ut pauperi se nostro accommodet statui, nobis æqualem se reddat, nostris ubique & in omnibus studeat commodis, ut sic admirabili hac familiaritate nos lucraretur. O DEUS bone! ad quem amoris raperis excessum erga peccatores, inimicos tuos qui non nisi tuâ sunt digni indignatione! O abyssus misericordiæ, quam profundæ sunt cogitationes tuæ, consilia tua! O quam procul hæc distant à captu & intelligentia hominum! Nonne oporteret sæculo integro extra seipsum manere abreptum in hujus consideratione prodigii?

Verum, mi Chare frater, prosequitur Ecclesiasticus, convertens se ad novum tunc profelytum, affectu cordis tenerimo: Erat consilium hoc infinita ratione sapiens omnium trium di-

vinarum Personarum, quæ conspiraverant in unum. Oportebat ipsum esse Legatum infinita ratione nobilem, & totum abjectione refertum, infinita ratione divitem, & totum paupertate repletum, DEum omnipotentem & hominem prorsus infirmum. Oportebat ipsum talem esse, ut dignus esset mediator pacis & reconciliationis DEum inter & omnes peccatores.

Siquidem ex una parte, DEUS ^{Cur Filius DEI} Pater mittens ipsum, inquit: venire debuit ad nos in quem ex propria mea produxi ^{tam tenui ap-} substantia, quique est alter ego; ^{Paratu.} infinita ratione amo ipsum, & ipse tantum me amat, quantum ipsum amo: committo me ipsi in omnibus, & omnem meam supremam potestatem, sine ulla exceptione, ipsius configno manibus. Ex altera parte homo peccator dicit: Hic est frater meus, est mihi æqualis, est homo sicut ego, est productus e substantia humana simili meæ, cognatione se meæ junxit familiæ, humanam meam desponsavit sibi naturam; probe novi, huic ipsum personaliter esse unitum, nec amplius ipsam derelicturum, fortes meæ bono sunt loco in ipsius manibus, conservabit illas cum propriæ suæ periculo vitæ; quidquid agat, & quancunque pro arbitrio suo ineat pacem, novi hanc semper fore e re mea;

H

Ipse

Ad Ephes.
c. 2. v. 14.

Ipsè est pax nostra, qui facit utraq[ue] unum.

Anima Christiana totam se committere debet Jesu Christo,

O si quis benè hanc comprehenderet veritatem, alià prorsùs non foret opus ad stabilendum in anima pacem tam firmam & altè radicatam, ut perpetuò immobilis & inconcussa maneret. Facile credendum & cœcò modò sequendum ac amplectendum foret consilium, quod suggerunt nobis vitæ spiritualis Magistri, dum dicunt: quòd postquam anima Christiana verè semel reliquit peccatum, postquam renuntiavit mundo, & cunctis creaturarum affectibus, nil aliud agendum ipsi restet, nisi ut totaliter & absolute committat Christo Jesu se totam, ad faciendum secum, quidquid voluerit, quin amplius sollicita sit de particulari sui gubernatione; sive consoletur, sive affligat illam; sive exspoliet, sive locupletet illam; sive per tenebras, sive per lumina; sive per gratias sensibiles, sive per rerum divinarum fastidia dirigat & deducat illam: hinc & est, quòd indifferens debeat esse circa omnia & in omnibus contenta, semperque secura, cùm hac ratione quiescat intrà manus Redemptoris sui.

Postquam anima cognovit Christum Jesum, oblivisci debet sui, quantum poterit, ut non nisi cogitet de se ipso, abs co,

quòd deinceps aliquam sui ipsius curam habeat, aut perfectionis suæ, aut etiam propriæ salutis suæ: relinquat hæc omnia amori & directione benignissimi Salvatoris sui, qui multum angatur, quid futurum sit secum, modò ipsum aspiciat, modò incessanter ipso se occupet, & unicè ipsi hæreat affixa. Mediatorem habeo, qui propinquitatis vinculo me sibi habet conjunctam, quique me propriâ suâ plus amat vitâ: Non nisi ipsi committere me debeo in omnibus, ac ipsi permittere, ut faciat mecum, quidquid voluerit. Hoc sufficit animæ, ut solum attendat, solum aspiciat Christum Jesum, in quo reperit magnam valdè salutis suæ certitudinem; videturque ipsi, omnem suam perfectionem, omnemque etiam suam felicitatem in alio consistere non debere, nisi ut cogitet de ipso.

Mi DEus, quàm cœci sumus, quòd non videamus, unicum nostrum esse negotium, relinquere omnia, ut unicè simus Jesu Christi, cùm videamus, & ipsum reliquisse omnia, ut unicè noster esset? quid possidere possumus in terra, quod adæquet ipsum? Si possideremus cuncta mundi solia, omnemque sæculorum omnium gloriam, hæc omnia tanti non essent, quanta pars horæ unionis cum Christo

Felicitas nostra consistenda in consideratione continua Jesu Christi, & oblivione omnium aliorum.

Qual
boi

Christo JESU. Quando videmus, ipsum ita descendere de caelo exspoliatum omnibus, ut currat post nos, & quasi dicere nobis: *Ecce ego reliqui omnia, ut sequar te*; nonne & æquum sit, ut ex parte nostra respondeamus ipsi, quod Apostoli: *Ecce Domine, nos reliquimus omnia, ut sequamur te*. Quid cætera omnia tangunt & angunt nos, qui Christiani sumus, modò inseparabiliter maneamus conjuncti divino nostro Magistro, ad audiendum ipsius dogmata, ad aspiciendum ipsius exempla, ad imitandum ipsius vestigia, ad dependendum in omnibus à suavissima ipsius gubernatione. Induamus nos benè ipsius spiritû, collocemus in ipso omnem nostram fiduciam, insculpamus nobis firmiter ipsius regulas, & vivere studeamus propria ipsius vitâ. O inæstimabilem felicitatem animæ quæ

benè cognosceret *Christum Jesum*, ipsumque amaret ex toto corde suo.

Erat velut terra sicca, & rorem sitiens cœli, anima novi hujus discipuli: cernebamus luculenter, audire ipsum omnes hæc amabiles veritates magna cum voluptate, & quia novæ ipsi fuerant, penetrabant intimè cor ipsius. Sed primus hic cognitionis JESU Christi, quem nonnisi parum gustare incipiebat, radius, adauxit famem ipsius, eumque impulit, ut instanter à nobis peteret, quatenus prosequeremur instruere & informare ipsum, quâ ratione admirabilis mediator hic pacis nostræ cum DEO suam ad metam deduxerit legationem. Circâ quòd Ecclesiasticus, qui explanationem cœlestis hujus Theologiæ exorsus fuerat, ita loqui ad ipsum perrexit.

ARGUMENTUM.

Admirabilis modus, quo Christus JESUS est usus, ad tractandam reconciliationem nostram coram DEO Patre suo.

ARTICULUS VI.

NON est officium aut munus in aliquo regno, quale est illud Legatorum, præcipuè quando hi representantes personam Principis, sua utuntur auctoritate, ad pacificanda regna, & reconciliandos Monarchas. Opus est ipsis magnâ sapientiâ, nec mino-

râ in rebus agendis experientiâ, eò quòd gravissimum, quod in mundo agi possit, pax sit negotium, Indigent intellectu solidò, multâque cognitione ac scientiâ, quæ ipsis suppeditare valeant rationes satis firmas, satisque æquas, ad obviandum falsis

H 2

ratio-

Qualitates
boni Legati,